

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Imago 31. Securis ad radicem posita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

NOTÆ.

1. Sidus in cœlo crater super caudam Hydræ.
 Porrò lacrymæ pœnitentium vinum Angelorum est.

Imago 31.

Securis ad radicem posita.

1. Pulcher calathus cum ficibus inter alas in aère.
 2. Ficus cum fructibus vires.
 3. Cuius folijs inscriptum
 4. Quàm mors amara.
 5. Mors apparet securim adamantinam imo trunco in
 6. Mediâ strage arborum.
1. Dulces olim pœnitentium fructus.
 2. Homo mortalis viget.
 3. In caducarum rerum damno
 4. Amaritudo in morte, quâ nulla tristior.
 5. Periculum extremum, & id quidem ineuitabile certi exitij.
 6. Inter omnium mortalium mortes & ruinas.

Crudelibus occubat vmbreis.

Horatianum.

A Mœna ramis de viridantibus
 Blanditur arbor, atque oculos trahit,
 In lactymas quos mors resoluet
 Horrificæ ad sonitum ruinae.
 Minace dextrâ mors adamantinam
 Ficu securim, prò furor! anxiae
 Supplantat, intremiscit anceps
 Arbor ad excidij periculum.

Refusus

Refusus imis, & timor, & dolor
 Gavis medullis transit in obuias
 Frondes, aratque amarulentis
 In folijs memores querelas.
 Ut perspicaci lyncea lumine
 Huc ora flexi; quod lego, proloquar?
 Quam mors amara sub scelestâ
 Arbor vbi trepidat securi!
 Sed ô querelis parce! sub improbâ
 Quid arbor horres vulnera dexterâ?
 Virtus superstes poma amaris
 Dulcia de folijs reportat.

N O T Æ.

1. Calathus. Delibarat ut opinor, & cum suavitè
 gustu, earumq; fastidio respuerat ficus, ille qui dixit,
 Ostendit mihi Dominus & ecce duo calathi
 pleni ficis positi ante templum Domini.

2. Calathus vnus ficus bonas habebat nimis,
 vt solent ficus esse primi temporis, & calathus
 habebat ficus nimis malas quæ comedi non po-
 terant, eò quòd essent malæ. Ier. 24. Litteram si
 spectes, bonæ ficus erant Iudæi cum Iechonia à Na-
 buchodonosore Babylonem abducti, iam ad bonam fru-
 gem conuersi: malæ verò ficus h, qui Ierosolymis cum
 Sedechiâ impio impij remanserant: & quidem hic ca-
 lathus ante templum. Quia in eo omnes fiduciam suam
 collocabant Iudæi & ydem Iechoniam irridebant qui id
 Chaldaei dederat. Vt patet Ezech. II. v. 15. & 16.
 Posset etiam dici inter cetera, quæ pro templi foribus
 prostabant, venales etiam ficus fuisse. Vt cuius in promittè
 foret, quod Deo efferret. Nefas enim sine munere templo
 abire,

Mystico vero sensu ficus Ada posteros designant.
 Iam inde enim quo primus homo ficulneis folys pudorem
 suum pratexit; ceteri homines ficus naturam
 induerunt. Monente Augustino 30. serm. de Verb.
 Domini; & ut Ambrosius de Parad. c. 13. Trans-
 misit peccatum ad posteros. ceu vestem ficul-
 neam. Nimirum e ficu Adam peccati pignus decer-
 psit. Porro bona ficus, probi; & quidem ad tem-
 plum, quia rebus sacris inhaerent. Miram enim san-
 cti e diuinis beneficijs & proba conscientia testimonio
 suauitatem degustant, & inde liquidissimam volu-
 ptatem hauriunt. Petrus Damianus idcirco D. Ni-
 colaum ficui comparat. Et quidem vt solent ficus
 esse. primi temporis; Duplex enim ficus est genus:
 Vna semel quatuordecim mense suos fructus
 maturat. Altera vero bifera quae & in Iunio & in
 Septembri promittit, & donat sua colono cultura
 premia ea autem quae Iunio decerpitur, longe sua-
 uiori gustu palatum imbuit, quam Septembris ficus.
 Calida enim cum sit ficus ardentior sibi quo perco-
 quatur, solem exoptat. Vti etiam ea ficus, quae Se-
 ptembri legitur, praestat autumnali & serotinae ficui,
 quae languida fatuo gustu, exilis, sua maturitate mar-
 cescit. Improbi autem mala sunt ficus, & immatura,
 quibus dulcioris succi sit nihil; itidem improbis nulla
 conscientia suauitatis, nec ulla incunda e pristinis suis
 noxis memoria, nedum gratum cum alijs commer-
 cium: quisquis enim se dat vitis corrumpendum,
 necesse est, ubi breues & dulces illae deliciae defluxe-
 rint: noxae non nisi acerbum e sui damno dolorem in
 animo

animo relinquunt, quem nemo sine grauiſſimo ſaſtidio,
& ſui odio ſuſtinere poſſit.

Nimirum, ut aliquid ex Homero delibem; Ioni
geminum adiacet dolum. Mellis unum, fellis alte-
rum. Vbi nequam homines guttam mellis inde primam
ſaluam prelibarint, protinus toto fellis hauriunt dolio.
Et ipſa morte amariorum e mortis metu trahunt
vitam.

2. Ficus homo mortalis. Quid frequentius quam
hominem arbori comparari? vel ipſe caecus id dixerit,
qui vidit homines ut arbores (nempe bifidas)ambu-
lantes. An non & homo illa ficus, ad quam Saluator
acceſſit exploraturus, num fructum aliquem toto ipſo
triennio protuliſſet, vel in poſterum promitteret, alio-
qui exſcindendam?

3. Folijs. Prorſus aſpera & amara ſunt ficus
folia; ceterum ſub ijs, quem diſſimulant, dulciſſimus
deliteſcit fructus, qui primo parenti fallax peccati
illecebra & poſteriorum perennis dolor & noxa exſtitit:
vnde e folijs tum obuijs ſibi conſuit in pudoris ſolatiium
& ſui erroris piaculum hiſpidam togam, puta ciliciũ,
vt ſic quem e ficus fructu noxiẽ blanda dulcedo pellexe-
rat in fraudem, inde eam folij eiufdem arboris amaritu-
do abſtergeret expiaretque, & dignos poenitentia fructus
e folio alioqui ſterili & amarulento eliceret. Vnde haud
dubium, quin aeternam nunc deguſtes voluptatem & in-
de omnem omnis gaudij ſecuritatẽ. Vt enim quidquid
dulce ſubest ficus folijs, id omne ipſũ in ficus ſuccũ effun-
ditur: ſic ſi qua ſit in poenitentia aſpero quidem ſed ſa-
lubri ſtudio amaritudo, ea in ſuauiſ diuina gratia abit

G iij effectus,

effectus ; & anima delicias amaris e latrymis eliquescit.

4. Mors amara. E Christi sanguine (vt vetus est fama apud Hegesipp.) arbor enata fuit, cuius folijs inscriptum natiuo stilo. Quam amara mors. Sed id certius e sacris paginis huc transcribas. O mors quam amara est memoria tua homini pacem in substantia sua habenti: Nimirum cum dolore amittitur, quod cum amore possidetur. Certo noster Ioannes Tollenære in politico illo erudite vanitatis in Ecclesiasten speculo ait: Se nouisse hominem sic delicia, diuiti, & que implicatum, vt cum anima summis iam penderet e labijs, & foras emineret; iusserit se in sella in horto suo amenissimo circumferri, vt eum extremum intueretur, vbi tum inter mortuis verbis cum Deo sic expostulare non erubuerit: Vt quid mihi terram eripis, cum numquam tuum ambierim celum? Et sic miser vtroque aternum forte excidit. Na ille infelix! cuius omne virtutis studium in vitium degenerat, & inde acerbissimos sibi reseruat dolores, siue perennem noxia conscientia amarulentiam. Cuius aures identidem ceu ferreo conuicio verberat, & cor vrit illud Hebraei Regis oraculum, Mors peccatorum pessima, Psal. 33. n. 22. Videtur Sauli id Dauid prænuntiare. Verum & de quouis impio potest intelligi. Vt videre habes de impijs regibus, heresiarchis, alijsque scelestis. Et quidem potest accipi etiam sicut censet Basilius de vita impij. qua sit mors anima, sic & Bern. 82. in Cantica, sed Urbanus 1 V. Psal. 50 accipit de 2. morte. Qua mors sine morte, finis sine fine, defectus sine defectu, cui mors semper viuit, finit semper

semper incipiendo. Defectus deficere nescit.
 Addo & de ipsâ morte intelligendum. Quâ de Bern.
 serm. de natiuit. Mors peccatorum pessima, quorum
 natiuitas mala, vita peior: pretiosa sanctorum tanquam
 fructus laborum, tanquam victoria premium, tanquam
 vita tamua & perfecta securitatis ingressus.

5. Mors. Omnium terribilium terribilissima mors.
 Aristotelis iudicio & quidem verissimo. Vt enim arboris
 cades radicem, truncum, ramos, frondes, flores, fructus
 denique, & spem seminis repente secum in perniciem
 trahit: sic & mors animam, corpus, sensuum usum, &
 cetera omnia fortuna dona, & commoda vno impetu &
 ictu eripit, atque vno in vulnere millena vulnera inge-
 minat, quibus nulla vnquam spes salutis super sit.

6. Securis adamantina. Pœnè inexpugnabilis vis
 adamantis. Vnde & illi nomen; ac proinde qua haben-
 tur inuidia, eâ signantur gemmâ, ceu sigillo vnde illud;
 vt è profanis quid degustem: Quis Martem tunicâ
 tectum adamantina. Quamuis in adamante ea
 non sit vis ignium domitrix, qua malleos omnes respuat,
 vt falsò credidit antiquitas. Iam enim frangi didicit.
 Tamen ea indomabilis tum ferro, tum igni firmitas, &
 contumacia mortis adamantina in securi subsistit. Cuius
 impetum, & violentiam nemo dolo eludat, vel vllis elidat
 armorum presidys, nec aciem retundat.

7. Media stragè. Circumspice quidquid solo teri-
 tur. Pœnè sub omni glebâ alicuius premis tumulum. Au-
 sim liquidò asseuerare nec mentiar, quouis ferè momen-
 to, aut saltem breuissimo tempore ad 30. hominû millia
 toto orbe succidi; vnde immensam terrarum vastitatem,

& in ea innumerans hominum copiam ritè estimaris.
 Et id quidem cum non ad vnius, alteriusue anni cladem,
 sed quadragesimo sexto sacula tot bellis & cadibus cruen-
 tum hoc negotium semper inuicta, lasse nunquam mors
 egerit, & porro aget, illa tot regiarum arborum domi-
 atrix, & sylvarum expugnatrix, cuius securis nullius
 roboris duritie recunditur, nec vllò vnquam cadendi la-
 bore elanguescit: Sed ab ipso. Ducit opes animum-
 que ferro.

Plerique mortalium ad has securis mi-
 nas, & cœci & surdi de die in diem
 differunt pœnitentiæ studium. Ne-
 mo enim est qui dicat hodiè; sed
 omnes viuunt quasi cras benè victuri,
 qui hodiè male moriuntur.

Imago 32.

*Ouantes gutture corui Virg.
 Cras malè promittunt.*

1. Mors
2. Securim illidit
3. Arbori iam saucia, sub quâ
4. Puer erudit in caucâ
5. Coruum; vt discat dicere hodiè.
6. Atro in nimbo
7. Coruus alius super eupressu cras crocitat.
8. Interim mors arborem exscindit, qua excisa
9. Puerum